

NIN DEFICIENT O SOCIETAT DEFICIENT?

Bojos, criminals, conspiradors, epilèptics, i tots aquells que no podien ser entesos o acceptats per la seva societat, patien una mateixa mena de marginació i opressió.- Va esser en el segle 18 è quan es van separar els "bojos" dels criminals i fins al segle 19 è no es va començar a parlar de deficients mentals (Esquirol, Seguin). A finals del 19 è i a principis del 20 è (recordem -les proves d'en Binet a 1905 per a detectar -los), en els països més desenvolupats, es van crear institucions i organismes dedicats a la seva assistència, del tipus gran institució asilar. En realitat, es perseguia tenir-los arreglats i controlats perquè no hi havia lloc per a ells en la nova forma de producció. Altrament, un bon nombre de "debils mentals" es podien integrar, en el període de preindustrialització, a l'economia agrària i esser "útils".

Així les coses, medicina i psicologia no feien més que "dignificar" les categories establertes ja pel sistema. La seva aportació és mínima a l'aclariment de la qüestió, més aviat s'observa una "compulsió neuròtica" (per fer servir el seus termes) per etiquetar el que es desconeix, que per fer un apropament científic. Concretament, en el cas de la psicologia, aquesta se'ns mostra com una ciència fonamentalment no crítica. La seva aportació "científica" es redueix, pel que fa a deficients mentals, a la creació del concepte de C.I. (Coeficient intel·lectual), que no fa més que consagrar la ideologia de la divisió del treball-manual-treball-intel·lectual, fidel a les exigències de la producció capitalista, no trenca mai amb el sistema dominant. En realitat, la seva funció es preveuria qui i com produir, classificar, etiquetar.

Anant més lluny en l'anàlisi, ens podem preguntar si té algun sentit parlar de "deficient mental". Sota aquest rètol s'inclou una població heterogènia que no té res en comú, excepte un fet artificios, clara ment socio-polític: el seu C.I. -fruit de una prototecnologia que esgota el seu contingut en la seva determinació ideològica (Deleule)-. L'etiqueta "dèbil mental" no és més que un concepte ideològic, ja que darre d'ell no s'hi troben fets verificables científicament. Només un nombre reduït d'aquesta població respon a una etiologia clara (que no vol dir que se'n conegui la causa ni la forma de prevenció) de la qual el dèficit intel·lectual (patològic) no és més que un símptoma de una malaltia adquirida o d'un síndrome hereditari

Factors genètic específics:

- . Aberració cromosòmica.
- . Deficiència específica dels "genes" (de sordres metabòlics, endocrins, cranials),
- . Epilèpsia.

Factors exògens:

- . Prenatals (diabetis, intoxicació, RH, a borts frustrats).
- . Perinatals (asfíxia, hemorràgia, assistència deficient).

. Postnatals (infeccions, meningitis, encefalitis, xarampió).

. Psicoafectius: (familiars, rebuig, interament).

. Biosocials: (fam (carència greu de proteïnes), pobresa, aïllament manca d'informació).

FACTORS QUE PODEN COMPORTAR DIFERENTS GRAUS DE DEFICIÈNCIA

Un gran nombre d'aquestes malalties recau per necessitat sobre les classes socials més desfavorides. Els "altres deficients", = els anomenats per Zazzo normals, i per Lewis subculturals, és clar que no tenen res a veure amb els primers i que, a més són fruit de una situació social imposada per un determinat modus de producció i la seva ideologia. El concepte de subnormalitat queda inevitablement associat al de classe i nació oprimida i en realitat no fa més que mistificar les coses.

Amb tot això, supòs que queda clar que es tracta d'anar amb peus de plom a l'hora de fer o rebre un diagnòstic basat únicament en xifres de C.I.

Evidentment que un diagnòstic pot esser molt interessant a tenir en compte, sobre tot de cara als educadors si és operatiu, funcional, i si no se li demana res més del que ofereix, però sovint corre el perill de no ser una informació que permeti programar un tractament o un aprenentatge sinó una nova forma de opressió, un nou sostre per al subjecte.

Pel que fa a l'escola, aquesta com a mitjà de reproducció dels "patterns" socials és també responsable d'un bon nombre d'inadaptats i dèbils". L'escola accepta o rebutja aquells que el sistema acceptarà o rebutjarà.

Es més, la seva peculiar metodologia, - el seu vocabulari i la seva ideologia deixen d'entrada fora de joc a un grapat de nins. Si feim cas de les dades, hem d'acceptar que l'escola és una fàbrica d'inadaptats.

Els qui, d'una manera o altra, estam dedicats a l'anomenada educació especial, no podem permetre que primer es facin els malalts i després els hospitals.

BIBLIOGRAFIA

Deleule.- La psicologia mito científico.

Anagrama. Barcelona 1.972.

A.Fierro.- El derecho a ser hombres. Sedmay Ed.

C.G. Liungman. El mito de la inteligencia - Martinez Roca Barna 1.972.

H. Slavet. La inteligencia mitos y realidades. Peninsula. Barna 1.972

M. Tort. Le gústien intellectuel. Maspero - Paris. 1.970

Siglo Cero nº 53. Infancia inadaptada Subnormales, minusválidos y enfermos psíquicos Documento para una alternativa democrática (publicat a : Cuadernos de Psicología-Julio-Agosto 1.977)

Perspectiva Escolar 1, març 1.975: Les deficients del nin a l'Escola.

Mª V^a Secall